

ESPLAIS LITERARIS

Any VIII

OLOT, JUNY DE 1928

Núm. 67

PRIMAVERA...

*La fada Primavera, en bell somni dormida,
Desperta neguitosa; l'hivern ja se'n ha anat.
de nou, més bella encara, es redressa amb nova vida,
pensant, potser admirant-se'n, en ço que ha somiat.*

*Del temps a la besada, les soques ennegrides,
es pengen a les branques mil fulles, verdejant:
quan el bon temps fineixi, cauran com descosides;
més quan el bon temps torni, també retornaran.*

*Solcant l'espai altivols, els ocellets hi volen,
i el vent els amanyaga, surant sobre l'abims.
De neu no més en parlen les aigües que rossolen,
d'avall la torrentada que baixa sota els cims.*

*L'amor a estones tebi, rebrota amb l'alenada
de llum i de bellesa dels jorns primaverats.
La mar, el cel la terra recorden a l'amada,
qui serva en els cors nostres pur foc de les Vestals...*

ARNALD DE GAYCEREM.

París, Abril 1928.

GINESTA FLORIDA

*Si eixa muntanya amb tes olors regales,
¿ès que sols vas per ella poncellar?
¿Per qui has florit ginesta perfumada?
¿L'or de ta flor per qui el voldràs guardar?*

*—
Ets la més ufanosa i més galana,
i més gentil de tots aquests contorns,
ique ès bell aquest cim al que així s'enjoia
del groc mantell que cada maig li dons!*

*—
Més ai! li fa ben curta companyia
a la muntanya, ton joliu pitxé;*

*si amb ella hi passes tú els primers dies,
no hi dormes pas jamai ton son darrer.*

*Li dius adéu, llavors que el Juny arriba
amb la festa del Corpus auriolat,
li dius adéu quan vas a fer ofrena,
de ton encens al Déu Sagramentat.*

*¡Oh sacrifici bell que m'enamora!
Quan Jesús passa en mans del sacerdot,
per fer-li de catifa tú, li dones,
amb ton perfum darrer, la vida i tot!*

*L'humil ginesta d'eixa muntanyeta,
me té robat el cor.*

ROSA SACREST.

Olot, diada de Corpus de 1928.

PRIMAVERA GENTIL

Es arribat el temps en que la terra queda totalment cambiada que sembla es comenci una nova vida.

Soms en un hermós matí de primavera, el cel d'un color blau, d'aquell blau immaculat com el mantell de la Verge, sembla parlar-nos de la grandesa de Déu.

El sol comença a sortir deixant anar sos raigs daurats, que van escampant-se per la terra; el dia va avançant.

Les oranetes xisclen enjogassades per l'espai, divertint-se les unes i buscant la becada per llurs fills les altres.

Els arbres, revestits ja tots de nova brotada mouen ritmicament son brancatge.

Les flors també desclouen ses poncelles enbaumant la terra d'una fragància dolça i suau; i mes enllà es sent l'armoniosa cançó del primer rossinyol que dona la benvinguda a la primavera.

Una font d'una aigua crestallina i pura, mig amagada en la gerda prada, deixa sentir sa rítmica cançó.

Sens adonar-nos-en la terra ha anat prenguent un caire bonic, tot ens somriu, tot ens fa alegria, ja gairebé no ens recordem de les diades ermes d'hivern, d'aquells matins en que en sortir, trovàvem la terra coberta de gelada que feia esgarrifar-nos de fret, d'aquelles vesprades que ben a la vora del foc escoltàvem amb atenció mentres l'avi explicava alguna de ses gestes de joventut; ja de res ens recordem, tot ha passat de pressa com si una ventada s'hagués endut els malastres de la terra; ja sols ens en queda el record... i ens trobem are disfrutant de la dolça primavera.

AGNÉS PLANAGUMÁ.